

Ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς (Λαμπρόπουλος Βαρνάβας Ἀρχιμανδρίτης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Κάποτε ὁ Χριστὸς ἀναγκάστηκε νὰ ἐπιπλήξει κάποιον μαθητὴ του χαρακτηρίζοντάς τον «σατανᾶ». Τὴν πρωτάκουστη ἐπίπληξη δὲν τὴν ἔκανε στὸν Ἰούδα, ἀλλὰ στὸν μετέπειτα πρωτοκορυφαῖο ἀπόστολο Πέτρο, ἐπειδὴ ὁ παρορμητικὸς μαθητὴς ἀντέδρασε ζωηρὰ ἀκούγοντας τὸν Χριστὸ νὰ προαναγγέλλει τὸ ἐπικείμενο Πάθος του. Ἐνῶ ὁ Πέτρος ἔντονα τὸν ἀπέτρεπε ἀπὸ τὸν θάνατο, ὁ Χριστὸς τὸν ἄφηνε ἄφωνο λέγοντάς του: «Πήγαινε πίσω μου, σατανᾶ, γιατί δὲν φρονεῖς ἐκεῖνα πὺ ἀρέσουν στὸν Θεό, ἀλλὰ ἐκεῖνα πὺ ἀρέσουν στοὺς ἀνθρώπους» (Μάρκ. 8,33).

Πῶς φρονοῦμε τὰ τοῦ Θεοῦ;

Τί σημαίνει «φρονεῖν τὰ τοῦ Θεοῦ» τὸ ἐξηγεῖ συνεχίζοντας ὁ Χριστὸς στὴν εὐαγγελικὴ περικοπὴ σήμερα, Κυριακὴ μετὰ τὸν ἑορτασμὸ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ἴσως δὲν ὑπάρχει πιὸ κατάλληλη περικοπὴ γιὰ τὸ κλείσιμο τῆς ἑορτῆς. Ὁ Χριστὸς φρονώντας τὰ τοῦ Θεοῦ «οὐχ ἑαυτῷ ἤρεσεν» (Ρωμ. 15,3), ἀλλὰ ὑπάκουσε στὸ θέλημα τοῦ Πατέρα του μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ.

Ἔτσι καὶ ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ ἀποκτήσει τὸ φρόνημα τοῦ Θεοῦ, μόνο ὅταν ἀκολουθήσει τὸν Χριστό, σηκώνοντας μὲ αὐταπάρνηση τὸν δικό του σταυρὸ τῆς ὑπακοῆς στὸ θεῖο θέλημα. «Αὐταπάρνηση» σημαίνει ὅτι θυσιάζει τὴ δική του ἐγωκεντρικὴ θέληση καὶ ἀμφισβητεῖ τὴ δική του ἐγωιστικὴ κρίση καὶ φρόνηση. Στὴ θέση τους βάζει καὶ ἐμπιστεύεται ἀπόλυτα τὸ μόνο ἀληθινὰ φιλόανθρωπο θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ τὴ μόνη ἀληθινὰ φιλόανθρωπη σοφία του, ποὺ φανερώθηκαν μὲ τὴ σταυρικὴ του θυσία. Ποιὸ ἄλλο μεγαλύτερο τεκμήριο ἀγάπης καὶ φάρμακο θεραπείας θὰ μπορούσε νὰ περιμένει ὁ σακατεμένος ἀπὸ τὸν ἐγωισμὸ τοῦ ἄνθρωπος;

Ἡ σωτήρια θυσία

Χαρακτηριστικὴ περίπτωση τέτοιου «ἐπηρμένου» ἀνθρώπου εἶναι ὁ Καζαντζάκης.

Στὸ βιβλίον τοῦ «Ἀναφορὰ στὸν Γκρέκο» περιγράφει μιὰ συνάντησή του μὲ ἀσκητὴ στὸ Ἅγιον Ὄρος: «Γιὰ νὰ τὸν πειράξω», λέει ὁ συγγραφέας, «τοῦ εἶπα: Ἔχασες τὸ μυαλό σου, δυστυχισμένε. Κι ἐκεῖνος μοῦ εἶπε ἕνα λόγο καὶ μὲ ἀποστόμωσε: Ἔδωκα τὸ μυαλό μου καὶ πῆρα τὸν Θεό. Ἔδωκα μιὰ κάλπικη πεντάρα κι ἀγόρασα τὸν παράδεισο. Καὶ νὰ σοῦ πῶ καὶ τοῦτο, γιὰ νὰ ξέρεις: Ἕνας μεγάλος βασιλιάς, ὁμορφος καὶ γλεντζές, συνάντησε κάποτε ἕναν ἀσκητὴ καὶ τοῦ εἶπε μὲ συμπόνια: Μεγάλη ἢ θυσία ποὺ κάνεις! Κι ἐκεῖνος τοῦ ἀποκρίθηκε: Ἐσένα ἢ θυσία σου εἶναι πιὸ μεγάλη, βασιλιά μου. Γιατί ἐγὼ ἀπαρνιέμαι τὰ φαινόμενα καὶ τὰ πρόσκαιρα, ἐνῶ ἐσὺ τὰ μόνιμα καὶ αἰώνια».

Ὁ σοφὸς ἀσκητὴς μὲ παραστατικὸ τρόπο ἐπανελάβε στὸν Καζαντζάκη τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ: «Ὅποιος θέλει δῆθεν νὰ σώσει καὶ νὰ χαρεῖ τὴ ζωὴ του ἐγωιστικά, θὰ τὴ χάσει· θὰ χάσει τὴν πραγματικὴ τῆς ὁμορφιᾶς καὶ χαρᾶς. Ὅποιος ὅμως θυσιάσει τὸ ἐγωιστικὸ του φρόνημα καὶ ἔτσι φαινομενικὰ χάσει τὴ ζωὴ του, ἐξαιτίας τῆς ὑπακοῆς του σὲ μένα καὶ στὸ εὐαγγέλιό μου, αὐτὸς οὐσιαστικὰ θὰ τὴν σώσει καὶ θὰ τὴν χαρεῖ». Μπορεῖ νὰ χάσει τὰ ἀπατηλὰ καὶ πρόσκαιρα τῆς «κατὰ σάρκα» ζωῆς, ἀλλὰ θὰ κερδίσει τὰ ἀληθινὰ καὶ ἀναφαίρετα τῆς «κατὰ πνεῦμα» ζωῆς. «Κατὰ σάρκα» ζωὴ εἶναι ἡ ζωὴ ἢ ὑποδουλωμένη στὰ πάθη, ποὺ ὀδηγεῖ σὲ ἔχθρα πρὸς τὸν Θεὸ καὶ ἄρα σὲ ὀριστικὸ χωρισμὸ ἀπὸ Αὐτὸν καὶ σὲ θάνατο· ἐνῶ «κατὰ πνεῦμα» ζωὴ εἶναι ἡ γεμάτη εἰρήνη ἀληθινὴ ζωὴ, ἢ λουσμένη εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ» (Ρωμ. 8,21).

Τὸ καύχημα τοῦ σταυροῦ

Αὐτὴ ἢ «κατὰ πνεῦμα» ζωὴ, εἶναι ἢ -κατὰ τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο- «ψυχὴ», γιὰ τὴν ὁποία τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ δώσει ἀντάλλαγμα ὁ ἄνθρωπος, καὶ τὴν ὁποία, ἂν τὴν «ζημιωθεῖ» καὶ τὴν χάσει, ἔστω κι ἂν κερδίσει ὀλόκληρο τὸν κόσμον, δὲν ἔχει τίποτε νὰ ὠφεληθεῖ. Καὶ φυσικὰ αὐτὴ ἢ «κατὰ πνεῦμα» ζωὴ δὲν εἶναι μία... ἄλλη «πνευματικὴ» κατάστασι μετὰ θάνατον, ἀλλὰ τὴν ζεῖ ὁ ἄνθρωπος ἐδῶ καὶ τώρα μὲ ὀλόκληρη τὴν ὑπαρξή του, «ψυχὴ τε καὶ σῶματι», σηκώνοντας τὸν σταυρὸ του καὶ ἀκολουθώντας τὸν Χριστό.

Ἡ ἄρση τοῦ προσωπικοῦ μας σταυροῦ καὶ ἡ πορεία «ὀπίσω τοῦ Χριστοῦ» δὲν ἔχει καμία σχέση μὲ ἀτομικὲς θρησκευτικότητες ἢ ἰδιωτικὲς «θεολογίες». Εἶναι ἐκκλησιαστικὸ γεγονός καὶ δὲν μπορεῖ νὰ κρυφτεῖ. Εἶναι «λύχνος καιόμενος», ποὺ πρέπει νὰ τοποθετεῖται πάνω στὸν λυχνοστάτη, γιὰ νὰ λάμπει «πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ» (Ματθ. 5,15). «Σηκώνω τὸν σταυρὸ μου καὶ ἀκολουθῶ τὸν Χριστὸ» σημαίνει «δὲν ντρέπομαι γιὰ τὸ ὅτι ἔχω ὀδηγὸ μου τὸν Ἐσταυρωμένον Κύριον τῆς Δόξης». Ἀντίθετα, καυχίεμαι γιὰ τὸν Σταυρὸ του καὶ ὁμολογῶ σὲ κάθε στιγμὴ τῆς ζωῆς μου ὅτι μόνο τηρώντας τὸ θέλημά του μπορῶ νὰ σωθῶ. Ἡ ἄρνησι αὐτῆς τῆς ὁμολογίας θὰ ἔχει καὶ ἐσχατολογικὲς διαστάσεις· διότι τότε καὶ ὁ Χριστός, «ὅταν

ἔλθη ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρὸς Αὐτοῦ», θὰ ντραπεῖ νὰ μὲ ὁμολογήσει «δικό του» ἐνώπιον τοῦ Πατέρα του.

Ὁ Ἅγιος Προκόπιος, πρὶν γίνει χριστιανός, ὡς εἰδωλολάτρης ἀξιωματικὸς κυνηγοῦσε τοὺς χριστιανούς. Κάποια νύχτα, ὅμως, ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀπάμεια τῆς Συρίας «σκόνταψε» μπροστὰ σ' Ἐκεῖνον ποὺ καταδίωκε, ὅπως κάποτε καὶ ὁ διώκτης Σαῦλος. Τοῦ φανερώθηκε ἕνας φωτεινὸς σταυρὸς καὶ ἄκουσε τὸν Χριστὸ νὰ τὸν καλεῖ νὰ τὸν ἀκολουθήσει. Τότε, ἀφοῦ ἔφτιαξε πρῶτα σὰν ὁδοδείκτη τῆς ζωῆς του ἕνα ὀλόχρυσο σταυρό, ἄρχισε νὰ σηκώνει κάθε μέρα καὶ πρὸ συνειδητὰ τὸν προσωπικό του σταυρὸ μὲ τέτοια αὐταπάρνηση, ὥστε στὸ τέλος ἀξιώθηκε καὶ νὰ πεθάνει μαρτυρικὰ γιὰ τὸν Χριστό. Μὲ τὶς πρεσβεῖες του, σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ, «σῶσον ἡμᾶς».

Πηγή: agiazoni.gr